

Arrest

nr. 167 250 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, op 12 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 september 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 4 december 2015.

1.3. Op 14 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een Arabische soennitische moslima te zijn van Hadjout, wilayat Tipaza. Sinds 2010 hebt u in Hadjout een advocatenkantoor. Op 1 april 2013 bent u religieus gehuwd met F.(...) M.(...) (OV 8.087.010; CG 15/16460), die de Syrische nationaliteit heeft en die u in Algerije hebt leren kennen. Sinds 2013 werkt u niet meer omdat u uw echtgenoot naar Saida gevolgd bent alwaar hij werkte. Op 29 december 2014 werd jullie huwelijk eindelijk officieel geregistreerd op de gemeente. Op 11 januari 2015 bent u bevallen van jullie kind R.(...). Hij kreeg de Algerijnse nationaliteit. Uw man zijn definitief verblijf in Algerije was echter niet gegarandeerd waardoor hij besloot illegaal door te reizen naar Europa. Uw man heeft op basis van eigen motieven op 3 juli 2015 asiel aangevraagd in België. U hebt op 1 juli 2015 een visum aangevraagd op de Spaanse ambassade om zich te kunnen herenigen met uw echtgenoot.

Op 3 augustus 2015 bent u op legale wijze (met Spaans visum) samen met uw kind naar België gereisd. U diende dezelfde dag een asielaanvraag in omdat u bij uw echtgenoot wil blijven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Algerijns paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, documenten met betrekking tot uw werk als advocate, uw huwelijksakte, familieboekje, vonnis met betrekking tot huwelijk en vonnis in verband met uw kind, gezinsuittreksel en Algerijns paspoort van uw kind.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Er dient te worden opgemerkt dat de redenen waarom u uw thuisland hebt verlaten niet ressorteren onder één van de criteria van de Conventie van Genève. U hebt het land niet verlaten omdat u werd vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. U verklaart uitdrukkelijk dat u louter en alleen Algerije hebt verlaten omdat u uw man F.(...) M.(...), die Algerije had verlaten omdat zijn definitief verblijf in Algerije niet was gewaarborgd, wil vervoegen (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4). U geeft expliciet aan geen individuele vrees te hebben bij een terugkeer naar Algerije (gehoorverslag CGVS, p. 4).

Gezien bovenstaande observaties dient er te worden geconcludeerd, en zoals reeds werd opgemerkt, dat deze door u aangehaalde asielmotieven niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, te meer u uitdrukkelijk stelt dat u in Algerije nooit problemen hebt gekend met uw autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 3).

De door u neergelegde documenten, namelijk uw Algerijnse paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. De documenten met betrekking tot uw werk als advocate tonen aan dat u in Algerije een job had, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat. Uw huwelijksakte, familieboekje, vonnis met betrekking tot huwelijk en vonnis in verband met uw kind, gezinsuittreksel en paspoort van uw kind tonen aan dat uw huwelijk geregistreerd werd en uw kind de Algerijnse nationaliteit heeft gekregen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u afkomstig bent uit Hadjout, wilayat Tipaza. Uit een onderzoek van de situatie in Algerije blijkt dat er op dit ogenblik in de grote stedelijke centra van Algerije geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4; § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan u een kopie in het administratief dossier vindt), is de situatie op dit ogenblik in de grote stedelijke centra genormaliseerd en wordt het leven of de persoon van de burgers niet ernstig bedreigd door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

In de mate dat u en uw echtgenoot aanvoeren dat jullie zich niet samen in Algerije kunnen vestigen wijst het CGVS erop dat er vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): u moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, u moet dezelfde nationaliteit bezitten, er mag geen sprake zijn van een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing.

U bezit de Algerijnse nationaliteit. Aldus werd uw asielaanvraag correct beoordeeld ten aanzien van Algerije. U kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet u, maar uw echtgenoot de nationaliteit draagt. De vaststelling dat er in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet immers niets af aan de appreciatie van uw asielaanvraag, aangezien er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico

op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Algerije, het land waarvan u de nationaliteit bezit. De toekenning van een beschermingsstatuut aan uw echtgenoot kan dan ook niet tot u worden uitgebreid louter omdat u en uw echtgenoot beweren dat jullie zich niet samen in Algerije kunnen vestigen. Het doel van de asielprocedure is trouwens niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familieen gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner. In hoofde van uw echtgenoot F.(...) M.(...) (OV 8.087.010; CG 1516460) werd er door het CGVS een beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus genomen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat elk asioldossier individueel wordt beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), al dan niet in combinatie met de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), geeft verzoekster vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in de middel aangehaalde bepalingen. Zij werpt op dat de bestreden beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld. Zij benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij en haar minderjarige zoon een familie vormen met de heer M.F., haar echtgenoot, wiens vluchtelingenstatus werd erkend. Verwijzende naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betoogt verzoekster dat ook zij en haar zoon op basis van het beginsel van de eenheid van de familie, het hoger belang van het kind en de eerbiediging van het familiaal leven als vluchteling dienen te worden erkend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een bijlage 26 en een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) dd. 22 december 2015 gevoegd.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. In zoverre verzoekster de 'beginselen van behoorlijk bestuur' geschonden acht, laat zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij verklaart dat zij louter en alleen Algerije heeft verlaten omdat zij haar man F.M., die Algerije had verlaten omdat zijn verblijf er niet was gewaarborgd, wil vervoegen en zij expliciet aangeeft geen individuele vrees te hebben bij een terugkeer naar Algerije, (ii) zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval zij zou terugkeren naar haar land van herkomst, temeer zij uitdrukkelijk stelt dat zij in Algerije nooit problemen heeft gekend met haar autoriteiten, (iii) de door haar neergelegde documenten enkel betrekking hebben op haar identiteit en nationaliteit en

aantonen dat zij in Algerije een job had, dat haar huwelijk geregistreerd werd en dat haar kind de Algerijnse nationaliteit heeft gekregen, gegevens welke niet ter discussie staan, (iv) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er op dit ogenblik in de grote stedelijke centra van Algerije geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (v) zij de Algerijnse nationaliteit bezit en zij dan ook geen aanspraak kan maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet zij maar haar echtgenoot de nationaliteit draagt, en de toekenning van een beschermingsstatuut aan haar echtgenoot niet tot haar kan worden uitgebreid louter omdat zij en haar echtgenoot beweren dat zij zich niet samen in Algerije kunnen vestigen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 december 2015 (CG nr. 1516460B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster geen enkele vrees ten overstaan van Algerije blijkt te koesteren. Zo verklaarde verzoekster, gevraagd wat zij vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst *"Ik vrees dat mijn man en mijn zoon in de problemen komen te zitten in Algerije en in de illegaliteit zouden belanden. (...) Ik heb mijn man in Algerije leren kennen. Wij zijn daar getrouwd. De Dienst Burgerlijke Stand en de gemeentelijke autoriteiten weigerden ons huwelijk te erkennen. Ik diende klacht in bij de politie. De procedure heeft lang geduurd. Ik geraakte zwanger en maakte me zorgen dat ook mijn kind niet erkend zou worden door de Algerijnse autoriteiten. Uiteindelijk heb ik erkenning van onze huwelijk verkregen via de rechtbank en ik dacht dat mijn man op basis daarvan een permanente verblijfsvergunning zou krijgen, maar kort daarna werd de verblijfsvergunning van mijn man ingetrokken. Na de bevalling werd mijn zoon geweigerd voor de inschrijving bij de Dienst Burgerlijke Stand. Opnieuw via gerechtelijke procedure kreeg ik een vonnis waarmee ik mijn zoon kon inschrijven in mijn familieboekje. De verblijfsvergunning van mijn man werd echter definitief ingetrokken en hij kreeg daaromtrent een kennisgeving van de politie. Omdat mijn man in Algerije niet kon verblijven, besloot hij om door te reizen naar België. Ik reisde mee, omdat ik bij mijn man en zoon wou blijven. Mijn zoon heeft de Algerijnse nationaliteit. Heeft u ooit persoonlijke problemen gekend in Algerije met andere personen of autoriteiten? Neen."* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vragen 3.4. en 3.5.). Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde verzoekster uitdrukkelijk dat zij in Algerije nooit problemen heeft gekend met haar autoriteiten, dat zij geen individuele vrees koestert om terug te keren naar haar land van herkomst en dat zij louter haar echtgenoot is gevolgd (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4). In hoofde van verzoekster kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden aangenomen zodat zij niet als vluchteling kan worden erkend.

2.6.1. Verzoekster brengt evenmin elementen bij waaruit kan blijken dat zij wordt vervolgd of gevisieerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er in de grote stedelijke centra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist deze beoordeling niet, noch brengt zij gegevens bij waaruit kan blijken dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt voorgaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt geen schending in van desbetreffend artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts verzocht heeft om haar als vluchteling te erkennen dan wel haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat zij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster erop wijst dat haar echtgenoot als vluchteling werd erkend, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster over de Algerijnse nationaliteit beschikt en zij niet aannemelijk maakt dat in haar hoofde ten aanzien van Algerije een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters echtgenoot Syrië, het enige land waarvan hij de nationaliteit bezit – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet echter niets af aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Algerije. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming

heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke jurisdictionele status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

De Raad wijst er in deze nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook de Raad slechts gemachtigd is een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij/zij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Om deze reden en mede gelet op wat voorafgaat is de algemene verwijzing naar het kinderrechtenverdrag en naar artikel 22 (lees: 22bis) GW, dat het recht op de eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind garandeert, *in casu* niet dienstig.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat dit onderdeel van de motivering staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS